

[Ole Bernt Henriksen]

Det tredje, jeg havde lyst til at sige og minde om, er, at Danmarks meget store interesse i EF ligger i, at Danmark i kraft af EF og jo også i kraft af GATT har fået en række automatiske økonomiske rettigheder, som vores land bitterligt savnede i alle årene, før vi tiltrådte disse traktater og blev medlem af disse organisationer. Når vi ikke har oplevet krisen hårdere herhjemme, end det er tilfældet – og vi har såmænd oplevet den hårdt nok – skyldes det, at Danmark har været i stand til at få de fleste af disse automatiske rettigheder, som jeg kalder dem, respekteret løbende. Vi har endog fået dem en lille smule udvidet fra tid til anden. Jeg tænker her f.eks. på det valutariske samarbejde. Men der er en stor og virkelig risiko for, at disse rettigheder formindskes, bortroderes, efterhånden som krisen skrider frem, og jeg vil derfor bede udenrigsministeren bekræfte, at den danske regering lægger ganske overordentlig vægt på den kamp mod tekniske handelshindringer og andre handelshindringer, som skal føres ikke bare inden for De europæiske Fællesskaber, men så sandelig også i GATT.

Jeg vil godt slutte med at gøre opmærksom på, at når hr. Ivar Nørgaard talte om fodsløbende danskere – det var et citat af udenrigsministeren – så vil jeg i min opfattelse af det ord lægge noget ganske specielt, og jeg tror ikke, at der kan være megen uenighed om, at sådan må det være, nemlig at den, der ikke medvirker til at løse EFs virkelige problemer her og nu og er fodsløbende i den sammenhæng, gør skade. Men den, der måske er en lille smule fodsløbende over for den tanke, at man ved at oprette nye samarbejdsinstitutioner får samarbejde, må godt sætte nogle solide mærker på de bonede gulve. Det er vel en fælles dansk holdning, at vi tror nok mere på det venskab og det samarbejde, der får lov til at udvikle sig stille langs ad vejen – man bliver enige om nogle ting, sådan som vi da somme tider er blevet det mellem det konservative folkeparti og socialdemokratiet – i stedet for at oprette samarbejdsinstitutioner, som der ikke er så forfærdelig meget at fylde i, når det kommer til stykket.

Dermed har jeg sagt min mening, og det er sådan set det konservative folkepartis gamle opfattelse, at fremfor at oprette nye institutioner skal vi værne om dem, vi har,

og få dem til at fungere, men også med et åbent øje for, at det en dag kan blive nødvendigt at udvide samarbejdet. Den dag, hvor den nødvendighed er der, må vi jo tale om det.

Arne Christiansen (V):

Jeg vil gerne som de foregående talere takke udenrigsministeren for en klar redegørelse for Danmarks synspunkter og standpunkter. Egentlig kunne man vel sige efter at have lyttet til hr. Ivar Nørgaards tale, at der jo ikke var meget nyt i den, og man kunne så rejse spørgsmålet om betimeligheden af denne debat. Jeg synes alligevel, at den er godt placeret, for vi får jo herved konstateret, i hvert fald indtil nu, den brede enighed, der er om Danmarks EF-politik, også i relation til det specielle område, der hedder Genscher-Colombo-planen. Jeg mener dog at kunne udlede af udenrigsministerens redegørelse, at regeringen kan acceptere, at den historiske erfaring har lært os, at det ikke er muligt at gennemføre, skal vi sige en europæisk union eller et snævrere europæisk samarbejde ved at fremskynde tidsfrister umådeholdent og ved at forcere udviklingen. Jeg vil gerne i denne forbindelse indskyde, at jeg kan tilslutte mig udenrigsministerens vurdering af det noget flydende begreb union og af Danmarks holdning til dette begreb.

Der kræves efter min opfattelse en realistisk indsats nu, som på den ene side sigter mod en fuldstændig gennemførelse af fællesskabstraktaterne og på den anden side mod igangsættelse af andre former for politik, som ikke er nævnt i selve traktaterne, men som er nødvendige, hvis man vil give Fællesskabet en fortsat eksistensberettigelse. Jeg deler det synspunkt. Det er faktisk et citat fra hr. Colombos tale; det er altså ikke forkert, alt, hvad han siger og gør. Kan man ad den vej skabe en fornyet politisk vilje hos de 10 medlemslande, bør den først og fremmest sigte mod en løsning af de store spørgsmål, der vedrører det økonomiske og det monetære samarbejde.

Det er efter min opfattelse også rigtigt, at Det europæiske Fællesskab ikke må nøjes med at beskæftige sig med den løbende forvaltning, da det i så fald vil svækkes. Det skal bevise, at det har initiativ og først og fremmest mod til at imødegå nye situationer,